

Sygn. akt III KO 110/20

POSTANOWIENIE

Dnia 1 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

w sprawie K. S.

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 1 marca 2023 r.

wniosku obrońcy skazanego o zasądzenie wynagrodzenia

z tytułu nieopłaconej pomocy prawnej,

na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze

(tekst jednolity Dz. U. z 2020 r., poz. 1651),

p o s t a n o w i ł

**zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata M. K.,
Kancelaria Adwokacka w W., kwotę 885,60 zł (osiemset
osiemdziesiąt pięć złotych i 60/100), za sporządzenie opinii o
braku podstaw do złożenia wniosku o wznowienie postępowania,
która to kwota obejmuje również 23% VAT.**

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 26 stycznia 2021 r. sędzia Sądu Najwyższego wyznaczył na podstawie art. 81 § 1 k.p.k. w zw. z art. 78 § 1a k.p.k. i art. 84 § 3 k.p.k., skazanemu K. S. obrońcę z urzędu w osobie adwokata M. K. celem sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 3 lipca 2014 r., sygn. akt II AKa 196/14, utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 10 stycznia 2014 r., sygn. akt XIV K 21/13, lub poinformowania Sądu Najwyższego, że nie stwierdzono podstaw do złożenia takiego wniosku. W dniu 20 kwietnia 2021 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo obrońcy informujące o braku podstaw do

wniesienia wniosku o wznowienie w/w postępowania. Opinia ta nie zawierała wniosku o zasądzenie na rzecz obrońcy stosownego wynagrodzenia, a także oświadczenia, że koszty te nie zostały uiszczone przez skazanego ani w całości, ani w części. Taki wniosek, zawierający w/w oświadczenie, wpłynął do Sądu Najwyższego w dniu 22 lutego 2023 r.

W ocenie Sądu Najwyższego wniosek obrońcy zasługiwał na uwzględnienie. Wyznaczony obrońca z urzędu wykonał nałożone na niego obowiązki i nie uzyskał wynagrodzenia za przeprowadzone czynności. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze, koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi Skarb Państwa. Natomiast wysokość tego wynagrodzenia regulują odpowiednio przepisy § 2 pkt 1, § 4 ust. 1 i 3 oraz § 17 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U. z 2019 r., poz. 18 t.j.). Orzekając w przedmiocie wynagrodzenia obrońcy z urzędu uznał Sąd Najwyższy, że należało zasądzić na jego rzecz kwotę 720 zł za sporządzenie opinii o braku podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania - która to kwota została powiększona o 23% VAT. Wynagrodzenie to uwzględnia wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 kwietnia 2020 r., w sprawie SK 66/19 (Dz. U. z 2020 r. poz. 769), stwierdzający, skrótowo rzecz ujmując, że analiza statusu adwokatów i radców prawnych oraz ich roli w postępowaniu, w którym występują jako podmioty powołane z urzędu i zobowiązane do zastępstwa prawnego, prowadzi do uznania, iż różnicowanie ich wynagrodzenia poprzez obniżenie, w stosunku do wynagrodzenia, jakie otrzymaliby, gdyby występowali w sprawie jako pełnomocnicy z wyboru, nie ma konstytucyjnego uzasadnienia. Z tych względów - podzielając stanowisko Trybunału - należało orzec o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu K. S. z urzędu w postępowaniu wznowionym przez adwokata M. K., przy uwzględnieniu § 11 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800).

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji postanowienia.

